

**ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΙΓΑΙΟΥ
ΤΜΗΜΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ**

Μυτιλήνη, 16.05.2016

Θέμα: ΕΘΝΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Έχοντας ασχοληθεί ερευνητικά και ακαδημαϊκά με τα άγρια πουλιά (κυρίως) αλλά και τα άγρια θηλαστικά, κάποια από τα οποία περιλαμβάνονται στα θηρεύσιμα είδη, θα ήθελα να εκφράσω κάποιες από τις απόψεις μου με σκοπό να συμβάλλω στην αποτελεσματικότερη συναγωγή συμπερασμάτων στο πλαίσιο του Εθνικού Διαλόγου για το Κυνήγι. Ειδικότερα θα αναφερθώ σε ορισμένα μόνο σημεία εν συντομία.

1. ΦΥΛΑΞΗ – ΑΣΤΥΝΟΜΕΥΣΗ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

Δεν μπορεί να υπάρξει αμφισβήτηση του γεγονότος ότι η Ομοσπονδιακή Θηροφυλακή (Ο.Θ.) επέτυχε σε σημαντικό βαθμό το στόχο του ελέγχου της λαθραίας θήρας κατά τα τελευταία χρόνια. Ιδιαίτερα αξίζει έπαινος στους θηροφύλακες της Ο.Θ. για το έργο που επιτέλεσαν κάτω από, ως γνωστόν, όχι απλώς αντίξοες αλλά και επικίνδυνες συνθήκες. Ωστόσο είναι εξίσου παράλογο να έχει τόσο πολύ αποδυναμωθεί η Δασική Υπηρεσία και να έχει επομένως στερηθεί τη δυνατότητα της άμεσης επόπτευσης και τήρησης των νόμων που σχετίζονται με την προστασία της βιοποικιλότητας και των φυσικών οικοσυστημάτων.

Εξ ορισμού, οι οργανώσεις των κυνηγών ενδιαφέρονται για τη διατήρηση των πληθυσμών των θηραμάτων τους. Αν δηλώνουν ενδιαφέρον για την προστασία και διαχείριση γενικότερα της Φύσης, είναι βεβαίως ευπρόσδεκτο και μάλιστα όταν αυτό έχει αποδειχθεί εμπράκτως, αυτό όμως δεν μπορεί να συνεπάγεται αυτομάτως ότι θα πρέπει η Ο.Θ. να είναι σχεδόν αποκλειστικά υπεύθυνη για την εφαρμογή της νομοθεσίας που αφορά στη βιοποικιλότητα και στα φυσικά οικοσυστήματα. Καθώς άλλωστε στη μεγάλη του πλειονότητα το κυνήγι αλλά και

λοιπές δραστηριότητες που αφορούν στη βιοποικιλότητα και τα φυσικά οικοσυστήματα (π.χ. υλοτομία) στη χώρα μας ασκείται σε δημόσια γη, και όχι ιδιωτική όπως συμβαίνει σε πολλές άλλες χώρες με τις οποίες συχνά γίνεται σύγκριση, είναι αυτονόητο ότι αυτό το ρόλο θα πρέπει να παίζει ένα σώμα φυλάκων με προϊσταμένη αρχή που εκπροσωπεί το σύνολο των πολιτών της χώρας και όχι μόνο μια μερίδα αυτών.

Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι η Δασική Υπηρεσία θα πρέπει να ενδυναμωθεί, να στελεχωθεί και να εξοπλισθεί όπως της αρμόζει για την άσκηση του ελέγχου όλων των ανθρώπινων δραστηριοτήτων που σχετίζονται με την εφαρμογή των νόμων για τη βιοποικιλότητα και τα φυσικά οικοσυστήματα και όχι μόνο για τις κυνηγετικές δραστηριότητες. Είναι επίσης λογικό κατά ένα μέρος οι πόροι για τη στήριξη του έργου μιας ενδυναμωμένης Δασικής Υπηρεσίας να προέρχονται από τα έσοδα από την έκδοση των αδειών κυνηγίου.

2. ΕΝΑΡΞΗ – ΛΗΞΗ ΘΗΡΕΥΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ – ΕΚΤΑΚΤΑ ΜΕΤΡΑ

Δεδομένης της δυσκολίας στην εφαρμογή ελέγχων για τη διαπίστωση κρουσμάτων λαθροθηρίας, και δεδομένης επίσης της αρνητικής επίδρασης της κυνηγετικής δραστηριότητας από την απλή όχληση που προκαλείται, τόσο σε θηρεύσιμα όσο και σε μη-θηρεύσιμα είδη, είναι παράλογο να εφαρμόζεται διαφορετική ημερομηνία λήξεως της θηρευτικής περιόδου για είδη που είναι συγγενικά ή που μοιάζουν μεταξύ τους και ζουν στα ίδια οικοσυστήματα.

Σε περιόδους ιδιαίτερα δυσμενών καιρικών συνθηκών (π.χ. που δεν έχουν συμβεί τα προηγούμενα 20 ή 50 χρόνια) θα πρέπει εγκαίρως να ετοιμάζεται και εφαρμόζεται, με βάση τις προγνώσεις καιρού, που τη σημερινή εποχή μπορεί να είναι αξιόπιστες έως και πέντε ή περισσότερες μέρες πριν, σχέδιο προσωρινής απαγόρευσης του κυνηγίου. Οι απαγορεύσεις αυτές θα πρέπει να στηρίζονται σε αντικειμενικά κριτήρια, με χρήση στοχαστικών μεθόδων (πιθανοτήτων και συχνοτήτων), και να αποσκοπούν στη μείωση των επιπτώσεων συνολικά και όχι μόνο στις πληττόμενες περιοχές της χώρας αλλά και σ' αυτές όπου μπορεί να έχουν καταφύγει μεγάλοι πληθυσμοί για να γλυτώσουν από τις δύσκολες συνθήκες (τυπικά: παρατεταμένος παγετός στα βόρεια και ανατολικά, ηπιότερες συνθήκες στα νότια και δυτικά όπου καταφεύγουν πολλά υδρόβια πουλιά). Ακραία φαινόμενα θεωρείται αποδεκτό ότι θα εμφανίζονται με μεγαλύτερη ένταση και αυξανόμενη συχνότητα στο μέλλον λόγω των κλιματικών αλλαγών.

3. ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΛΗΘΥΣΜΩΝ

Η απελευθέρωση θηραμάτων που έχουν γεννηθεί και μεγαλώσει στην αιχμαλωσία με στόχο τον εμπλουτισμό των φυσικών πληθυσμών είναι πρακτική η οποία μπορεί να προκαλέσει σοβαρά προβλήματα, κυρίως γενετικής ρύπανσης αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις ενδεχομένως και ανταγωνισμού για πόρους όπως η τροφή, και θα πρέπει να πραγματοποιείται μόνο υπό αυστηρό έλεγχο, μετά από κατάλληλη μελέτη και εποπτεία, μόνο σε ελεγχόμενες κυνηγετικές περιοχές και με είδη που θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «οικολογικά ανάπηρα», δηλαδή που δεν μπορούν να συστήσουν αυτοσυντηρούμενους πληθυσμούς και να αναμιχθούν γενετικά με φυσικούς πληθυσμούς συγγενών ειδών (π.χ. κοινοί φασιανοί στο μεγαλύτερο μέρος της χώρας).

Αντιστοίχως, οι προσπάθειες για έλεγχο του πληθυσμού φυσικών θηρευτών, όπως η αλεπού και το κουνάβι, που αποσκοπούν στη βελτίωση των συνθηκών για την άσκηση του κυνηγίου, λόγω αποδεδειγμένης ή εικαζόμενης επίδρασής τους στους πληθυσμούς των θηραμάτων, φαίνεται ότι τις περισσότερες φορές είναι αμφίβολης και πάντως πρόσκαιρης αποτελεσματικότητας και συνιστούν, για φυσικά και ημι-φυσικά οικοσυστήματα εκτός καθορισμένων και ελεγχόμενων κυνηγετικών περιοχών, αδικαιολόγητη επίδραση στο περιβάλλον.

Η βιωσιμότητα και η μακροπρόθεσμη διατήρηση των πληθυσμών των θηραμάτων θα πρέπει αντιθέτως να στηρίζεται στον επιστημονικά καθοδηγούμενο περιορισμό των αρνητικών επιδράσεων που συνήθως επιδρά όχι μόνο στα θηρεύσιμα είδη αλλά σε πολύ μεγαλύτερο ποσοστό της άγριας ζωής ή συνολικά στη βιοποικιλότητα (γεωργικές πρακτικές, αστικοποίηση, κατάτμηση ενδιαιτημάτων κ.ο.κ.) και δεν μπορεί να στοχεύει σε αφύσικα υψηλές πυκνότητες θηραμάτων χωρίς αυτό να έχει επιπτώσεις στις οικολογικές αλληλοσχετίσεις.

4. ΕΚΔΟΣΗ ΑΔΕΙΩΝ

Σε περιοχές ενταγμένες στο δίκτυο Natura 2000 και συγκεκριμένα όπου έχουν συσταθεί και λειτουργούν Φορείς Διαχείρισης και όπου εφαρμόζονται διαχειριστικά σχέδια, θα πρέπει να δίνεται η δυνατότητα ελέγχου του αριθμού των κυνηγών που επιτρέπεται να βρίσκονται ταυτόχρονα μέσα σε μια περιοχή εντός των ορίων αρμοδιότητας του Φορέα Διαχείρισης. Θα πρέπει ως εκ τούτου να χρησιμοποιηθεί κάποιος πρόσθετος μηχανισμός αδειοδότησης για κυνήγι εντός τέτοιων περιοχών,

πέρα από τη γενική άδεια που μπορεί να κατέχει ο κυνηγός με στόχο την ορθολογική διαχείριση της πυκνότητας των κυνηγών.

Με εκτίμηση,

Τριαντάφυλλος Ακριώτης

Επίκουρος Καθηγητής

(Γνωστικό αντικείμενο: Δομή, δυναμική και διαχείριση οικοσυστημάτων με έμφαση στα χερσαία σπονδυλόζωα)

Τμήμα Περιβάλλοντος

Πανεπιστήμιο Αιγαίου

81100 Μυτιλήνη